

vindingsbeskatningen, finder sted under behandlingen af *dødsboer*. Det må derfor betegnes som en mangel, når dødsboer i kommissionsudkastet ikke var medtaget i kredsen af dem, som skulle svare kapitalvindingskat.

Ligesom for indkomst- og formuebeskatningens vedkommende bør der her tilstræbes kontinuitet i beskatningen. Det bør herved påses både, at der ikke i tilfælde af død fremkommer „skattefri“ tidsrum, og at reglerne om værdiansættelsen af aktiver, der omfattes af kapitalvindingsbeskatningen, udformes således, at der ikke som følge af aktivernes udlæg ved skiftebehandlingen efter afdøde falder nogen del af værdistigninger eller -nedgange udenfor beskatningen.

Man kunne i sidstnævnte henseende tænke sig den mulighed, at afdødes anskaffelsessum for de udlagte aktiver vedblivende skulle være udgangspunkt for udmålingen af avancer eller tab på arvingers eller ægtefælles hånd. Denne løsning må imidlertid af flere grunde anses for uantagelig. Ikke alene ville den fremover være vanskeligere at praktisere, men den ville på højst uheldig vis indvirke på boopgørelsen og fordelingen mellem arvingerne indbyrdes og — hvor der er en efterlevende ægtefælle, der har levet i formuefællesskab med afdøde — mellem arvingerne og den efterlevende ægtefælle. Der ville nemlig på hvert aktiv, der omfattes af kapitalvindingen, og som blev udlagt ved skifte, enten hvile en latent skattebyrde — nemlig hvis aktivet var steget i værdi i tiden mellem afdødes erhvervelse og udlægget på skiftet — eller en latent „skattefordel“ — såfremt aktivet var faldet i værdi i samme tidsrum. I førstnævnte tilfælde ville nemlig den, der fik aktivet udlagt, ved dets realisation komme til at svare kapitalvindingskat også af værdistigningen på afdødes hånd, når realisationsavancen udmåles med ud-

gangspunkt i afdødes anskaffelsessum. Under den modsatte forudsætning ville værdinedgangen på afdødes hånd komme ham tilgode, eventuelt således, at der ved hans senere realisation blev konstateret et kapitaltab, som han delvis kunne fradrage i sin skattepligtige indkomst. Det er en selvfølge, at dette forhold måtte tages i betragtning ved opgørelsen af de pågældende aktivers værdi med henblik på fordelingen mellem de på skiftet berettigede, idet ellers nogle af disse ville blive begunstiget på andres bekostning.

I forslaget er man derfor gået ind for den løsning, at de pågældende aktiver ved udmålingen af avance eller tab i tilfælde af en fremtidig opgørelse til kapitalvindingskat skal optages med *udlægs-værdien ved skiftet som udgangspunkt*. Dette indebærer, at der i forbindelse med skiftet må finde en opgørelse sted med hensyn til værdistigninger eller -nedgange på de pågældende aktiver, opgjort som forskellen mellem værdiansættelsen ved den skiftemæssige opgørelse i boet og det beløb, der skulle danne udgangspunkt for en kapitalvindingsopgørelse i tilfælde af afhændelse, altså principielt afdødes anskaffelsessum. De således opgjorte værdistigninger behandles som kapitalvinding, og værdinedgangene som kapitaltab, og der svares kapitalvindingskat heraf samt af realisations-avancer m. v. i boet.

Ved den her foreslåede fremgangsmåde er spørgsmålet om kontinuitetens bevarelse løst på en sådan måde, at der ikke opstår uligheder ved fordelingen mellem de i boet berettigede; disse skal fremover som „udgangsværdi“ regne med udlægsværdien i den skiftemæssige opgørelse, hvilket giver overensstemmelse med arveafgiftsgrundlaget og indebærer betydelige praktiske fordele ved senere kapitalvindingsansættelser.

Kapitel 8. Skat af kapitalvinding for andre skattepligtige end indenlandske dødsboer.

Til § 129.

Paragraffen omhandler de tilfælde, i hvilke skattepligtig kapitalvinding skal anses at foreligge.

Nr. 1. Bestemmelsen inddrager under kapitalvindingsbeskatningen fortjeneste ved afhændelse eller afståelse af faste ejendomme, af erhvervsmæssigt benyttede skibe, maskiner, inventar og andet løsøre samt af stambesætning, for maskiner m. v. og besættninger dog kun i visse tilfælde, jfr. under litra c. og d.

Ordet „afhændelse“ omfatter salg, bytte og mageskifte. I modsætning til, hvad der var fore-

slået ved kommissionsudkastet, har man endvidere under begrebet afhændelse inddraget overdragelse ved gave, jfr. stk. 3 og bemærkningerne hertil. Om fortjeneste ved udbetaling af forsikrings- eller erstatningssummer er der i § 130 givet særlige regler.

I nr. 1 a nævnes *faste ejendomme* uden begrænsning, og det er således uden betydning, om ejendommen er benyttet erhvervsmæssigt eller privat, og om det drejer sig om rene grundsalg eller om salg af grunde med påstående bygninger. En beskatning af en realiseret avance forekommer naturlig, hvad enten værdistigningen skyldes konjunktur-